

РЕШЕНИЕ

№ 4798

гр. София, 02.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 05.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5390** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по подадена жалба от В. Н. С. от [населено място], ул. А. I, [жилищен адрес]0, срещу Решение № 315/02.06.2011 г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № /2 от 11.02.2011 г. и разпореждане № /3 от 18.02.2011 г. на Ръководителя по пенсионно осигуряване.

В обстоятелствената част на жалбата се сочи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, като постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Излага съображения, че не е подала документите си за пенсиониране лично, а е използвала услугите на консултант по пенсионно осигуряване. По подаденото заявление й е била отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, която жалбоподателката получавала със съзнанието, че й е отпусната правомерно. Счита, че длъжностните лица по пенсионно осигуряване не са изпълнили служебните си задължения да проверят редовността на представените документи. Поради изложеното жалбоподателката иска от съда постанови решение, с което да признае, че получените от нея суми за пенсия са добросъвестно получени и да отмени оспореното решение, заедно с потвърдените с него разпореждане № [ЕГН]/2 от 11.02.2011 г., в частта му за задължението за възстановяване на суми и разпореждане № [ЕГН]/3 от 18.02.2011 г.

В съдебно заседание по делото жалбоподателката се представлява от упълномощения адв. Ц., който поддържа жалбата. Претендира разноски. Ответникът – Главният директор на Столично управление „Социално осигуряване”, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност. Излага съображения, че жалбоподателката е представила документ за осигурителен стаж, който в действителност не е положила, с цел придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради което не може да се приеме, че е била добросъвестна и е имала съзнание, че е имала право на този вид пенсия.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 188, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

По подадено заявление от 25.03.2008 г., с разпореждане № 9 от 28.03.2008 г. на Ръководителя по пенсионно осигуряване на В. Н. С. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 - 3 от КСО, считано от 01.02.2008 г. в размер 693,44 лв., ограничен на 490,00 лв. на основание §6 от ПЗР на КСО.

След извършена служебна проверка и установено несъответствие между осигурителния доход за периода след 01.01.1997 г., от който е определен размерът на пенсията, с данните от персоналния регистър на НОИ, изплащането на пенсията е спряно, като са предприети действия за изясняване правилността на постановеното разпореждане за отпускане на пенсията.

На 12.04.2010 г. В. С. е уведомена да представи всички документи за осигурителен стаж, представени при отпускане на пенсията, които съгласно чл. 9 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ не се съхраняват в пенсионното досие и след произнасяне с разпореждане на длъжностното лице по пенсионно осигуряване се връщат на лицата. На 19.04.2010 г. с вх. № 12001225 В. С. представя в писмен вид данни за осигуряването си, като твърди, че описва трудовата си дейност по спомен, тъй като документите ѝ за пенсиониране не са върнати от НОИ.

От описа за експедиция на разпореждането за отпускане на пенсията е установено, че документите не са изпратени по пощата, а са взети на ръка от лицето. Независимо от първоначалните си твърдения, че документите не са ѝ върнати, на 10.06.2010 г. В. С. представя изисканите документи за осигурителен стаж: трудова книжка и образци УП-3.

Въз основа на представените документи е извършена нова преценка на правото на пенсия. Преценката е извършена след проверка на достоверността на образец УП-3 № 17/04.02.2008 г., издаден от [фирма]. Констатирано е, че жалбоподателката не е положила действително осигурителен стаж в [фирма], няма сключен трудов договор и не е осигурявана за посочените в удостоверението периоди. Установено е, че към момента на издаване на обр. УП-3 № 17/04.02.2008 г. дружеството е ЕООД, а не ООД. Дружеството е регистрирано с решение на СГС от 13.07.1993 г., а в образца е посочен период преди регистрацията – 01.01.1993 г. Има дублиране на трудов стаж по трудова книжка за времето от 27.11.1995 г. – 29.02.1996 г. в [фирма], който макар и незаверен съвпада с част от трудов стаж за периода 01.01.1993 г. – 31.12.1996 г. по обр. УП-3 № 17/04.02.2008 г.

След което от Ръководител „Пенсионно осигуряване” е издадено разпореждане № [ЕГН]/2 от 11.02.2011 г., с което на основание чл. 99, ал. 1, т. 5 от КСО е отменено разпореждане № [ЕГН] от 28.03.2008 г. на ръководителя по „ПО” и е постановен отказ

да бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 - 3 от КСО, тъй като лицето не отговаря на изискванията. Във връзка с подадено заявление вх. № 12001688/10.06.2010 г. от В. С. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 - 3 от КСО, във връзка с §9, ал. 3 от ПЗР на КСО, също е постановен отказ, по мотиви, че не ѝ достига повече от 5 години осигурителен стаж. Разпоредено е надвзетата сума за пенсия да бъде събрана от С. с лихва на основание чл. 114, ал. 1 от КСО.

За събиране на недобросъвестно получените суми за пенсия от В. С. е издадено разпореждане № /3 от 18.02.2011 г., с което е разпоредено на жалбоподателката да възстанови неправилно изплатената сума от пенсия за осигурителен стаж и възраст в общ размер на 21 703,11 лв., представляващи главница в размер на 15 410,00 лв. за периода от 01.02.2008 г. до 31.03.2010 г. и лихва в размер на 6 293,11 лв., начислена към 18.02.2011 г.

В законоустановения срок разпорежданията са обжалвани по реда на чл. 117 от КСО пред Главния директор на СУСО и са били потвърдени с Решение № 230/15.06.2010 г. Няма доказателства за датата, на която решението е връчено на жалбоподателката, жалбата срещу него е постъпила чрез административния орган на 20.06.2011 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО и от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган и в предвидената писмена форма. Същото е подробно мотивирано, законосъобразно и правилно. Правните изводи на решаващия орган са съобразени с представените доказателства и приложимите правни норми.

Жалбоподателката не оспорва, че не са налице предпоставки за отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а оспорва постановеното в двете разпореждания задължение за възстановяване на неправилно изплатената сума за пенсия, ведно със законната лихва. Счита, че сумите са добросъвестно получени и на основание чл. 114, ал. 2 от КСО не дължи връщането им, тъй като е ползвала посредник при подаването на документите си за пенсия, като е считала, че има право да получи такава.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО, недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 от КСО. Добросъвестността означава точно и честно отношение и изпълнение на права и задължения в съответствие със законовите норми. В КСО не се съдържа легална дефиниция на понятието „добросъвестност“ при получаване на осигурителни плащания. С оглед общите принципи на правото, за добросъвестно получени следва да се считат тези суми, за които осигуреното лице е имало съзнанието и субективното убеждение, че му се дължат. Недобросъвестно ще е лицето, което е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. Както правилно е приел административният орган, поведението на жалбоподателката, която представяйки документ обр. УП-3 № 17/04.02.2008 г., издаден от осигурител [фирма], при който В. С. не е работила, не са ѝ били внасяни осигурителни вноски, знаела е, че същият съдържа неверни обстоятелства и е искала да се ползва от тях, за да получи право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, не може да се приеме за добросъвестност.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, за незаконосъобразност на действията на административния орган при отпускане на личната ѝ пенсия. В случая С. е проявила недобросъвестност при представяне на документите си за осигурителен

стаж пред осигурителния институт, съзнавайки, че съдържат неверни данни относно трудовия ѝ стаж. Съгласно чл. 99, ал. 1, т. 2 от КСО, влязлото в сила разпореждане за отпускане на пенсия може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е отпусната въз основа на неистински или подправен документ или на документ с невярно съдържание.

Решаващият орган обосновава е приел, че неправилното отпускане на пенсията е пряка последица от недобросъвестното поведение на В. С.. Тези изводи произтичат от безспорното обстоятелство, че жалбоподателката не е работила в [фирма], но е представила на пенсионния орган документ с невярно съдържание относно придобит в същото дружество осигурителен стаж за периодите 01.01.1993 г. – 31.12.1996 г. и 01.07.2004 г. – 31.01.2008 г. Административният орган законосъобразно е приел за неотнормимо към добросъвестността на жалбоподателката твърдението, че документите за пенсионирането ѝ са били подготвени от друго лице, което не е посочила. В обяснението в хода на административното производство е посочила, че през периода 2003 – 2009 г. е била през 3 месеца гледачка на възрастни хора в Г., като по време на пътуването си се запознала с възрастен мъж, който ѝ предложил да му дава пари за осигуровка за пенсия.

Изложените в жалбата твърдения за съществени нарушения на съдопроизводствени правила и на материалния закон са неоснователни. Жалбоподателката С. не може да черпи права от свои неправомерни действия, насочени към постигане на облагодетелстващ я резултат. По делото е установено, че тя не е работила в [фирма], но се е снабдила с документ с невярно съдържание относно придобит в това дружество продължителен осигурителен стаж и го е представила на осигурителния орган, за да ѝ бъде отпусната пенсия за изслужено време и старост. Използването на документ с невярно съдържание е проява на недобросъвестност по смисъла на чл. 114, ал. 1 от КСО.

С оглед на гореизложеното, съдът преценява като неоснователно възражението на жалбоподателката, че недобросъвестността ѝ не била обективно доказана. На основание чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113.

Предвид изложеното по-горе, настоящият състав намира, че обжалваното Решение № 315/02.06.2011 г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е оставена без уважение жалбата на В. С. срещу разпореждане № [ЕГН]/2 от 11.02.2011 г. и разпореждане № [ЕГН]/3 от 18.02.2011 г. на Ръководителя по Пенсионно осигуряване при СУСО е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на правния спор и липсата на направено искане за разноси по делото от страна на ответника, такива не се присъждат.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. С. срещу Решение № 315/02.06.2011 г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: